Cser Kovács Ágnes

Zárvatermők kertje

részlet

Mint egy száraz, fénytelen, nagy, kongó üst, a méhem: reggelente az anyák belehordják a szennyest, felforralják a vizet, nagy fakanállal megkavarják, csapkodják, ütik, ütlegelik, gyömöszölik a sok ruhát, lepedőt. Csapkodjátok forrázzátok, öntsetek rá lúgot, mossátok benne a világ szennyesét! Vagy legyen belőle harang, zengjen, zúgjon minden egyes vasárnap. Legyen tibeti hangtál, dagasztóteknő, kelesztőtál, készítsetek benne enyvet, vagy csak kiáltsatok bele jó hangosan, és visszakiáltja: Hahó, semmire sem vagyok jó! Sajog a tarkóm. Aludni már nem tudok. Napokon belül megkaparnak, infúziót kötnek rám, és kiskanállal nyúlnak belém. Fiatal fagylaltoslány áll a pult mögött, egy málnást, meggyest, levendulást? És a kanalat belemártja a krémes, vérvörös masszába, benne vörös bogyók: málna- és meggyszemek, levendulaszirmok, szedercsíra. Adj inkább fehéret, citromot, habos citromsorbet-t, pezsgővel verd fel a habot, nem mindegy milyennel. Száraz legyen! Igen, a méhem erre való. Két forgófejjel habbá verni benne a citromos-pezsgős sorbet-t.